

Anine drobtinice

Bilten Ustanove Anin sklad
2026

ROMARJI
UPANJA

Anine drobtinice

bilten Ustanove Anin sklad

Urednica: s. Hermina Nemšak

Odgovorni urednik: p. Milan Kos

Lektoriranje: mag. Tadej Ian

Foto: Romarski urad Brezje
in arhiv Ustanove Anin sklad

Izdaja: Ustanova Anin sklad

Priprava za tisk: Bos&Graf

Organizacija tiska: Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada: 1.500 izvodov

Glasilo je namenjeno interni uporabi.

Uredništvo

Ustanova Anin sklad

Poljanska 6, P.P. 2031, 1000 Ljubljana

telefon: 0590 355 30

mobilni telefon: 040 770 222

e-pošta: anin.sklad@rkc.si

splet: www.anin-sklad.si

Facebook: [ustanova.anin.sklad](https://www.facebook.com/ustanova.anin.sklad)

Rad bi pomagal

IBAN: SI 56 0430 2000 3334 262

Koda namena: CHAR

Namen: Pomoč družinam z več otroki

BIC banke prejemnika: KMBASI2X

Referenca: SI00 [datum]

Naslov: Ustanova Anin sklad

Poljanska 6, 1000 Ljubljana

Vsebina

- 3 Uvodnik
- 6 Poročilo o aktivnostih ustanove Anin sklad v letu 2025
- 8 Oratorij družin Aninega sklada v Veržeju
- 11 Spomladansko srečanje Aninega sklada 2025
- 14 Beseda, ki ozdravlja
- 16 Mladi v Šentjakobu
- 17 DRUŽINA REMIC
- 22 Počitnice v Kančevcih – teden, ki je povezal našo družino
- 23 Pri nas je upanje doma: odsevi z družinskih počitnic v Kančevcih
- 26 Teden za velike družine v Kančevcih – prostor duhovnosti, povezanosti in Božjega miru
- 29 DRUŽINA STRAJNAR
- 35 Romanje Aninega sklada na Brezje
- 37 Tradicionalno romanje družin Aninega sklada na Brezje
- 38 MOLITEV ZA DRUŽINE PRISTOPNA IZJAVA
- 39 VLOGA ZA VKLJUČITEV V USTANOVO ANIN SKLAD

Spoštovani!

Papež Leon XIV. je na praznik Svete družine povabil k ohranjanju evangeljskih vrednot v krščanskih družinah, da ne bi prividi sveta v njih zadušili plamen ljubezni. Tako bodo postale luč upanja, šola ljubezni in orodje zveličanja v Božjih rokah. Takole je dejal:

Danes obhajamo praznik Svete družine in bogoslužje nam ponuja pripoved o »begu v Egipt« (prim. Mt 2,13-15.19-23). Gre za trenutek preizkušnje za Jezusa, Marijo in Jožefa.

Svetel prizor božiča nenadoma prekrije vznemirjujoča senca smrtne grožnje, ki izvira iz nemirnega življenja Heroda, krutega in krvoločnega človeka, ki je zaradi svoje neusmiljenosti vzbujal strah, a bil prav zato globoko osamljen in obseden s strahom, da bi se ga strmoglavilo. Ko od treh modrih izve, da se je rodil »Judovski kralj« (prim. Mt 2,2), se počuti ogroženega v svoji moči in odredi poboj vseh dečkov Jezusove starosti. Bog v svojem kraljestvu uresničuje največji čudež v zgodovini, v katerem se izpolnjujejo vse starodavne obljube odrešenja, a Herod tega ne zmore videti, saj je zaslepljen s strahom pred izgubo prestola, svojega bogastva in privilegijev. V Betlehemu je luč, je veselje: nekateri pastirji so prejeli nebeško oznanilo in v jaslicah počastili Boga (prim. Lk 2,8-20), a nič od tega ne uspe prodreti skozi nepreohodno obrambo kraljeve palače, razen kot popačen odmev grožnje, ki jo je treba zadušiti s slepim nasiljem.

A prav ta trdota srca še bolj poudari vrednost prisotnosti in poslanstva Svete družine, ki je v despotskem in pohlepšem svetu, ki ga predstavlja tiran, gnezdo in zibelka edinega možnega odgovora na odrešenje. To je odgovor Boga, ki se v popolni zastonjskosti daje ljudem brez zadržkov in brez zahtev. Dejanje Jožefa, ki poslušen Gospodovemu glasu odvede Nevesto in Otroka na varno, se tukaj pokaže v vsem svojem odrešenjskem pomenu. V Egiptu namreč plamen družinske ljubezni, ki

ji je Gospod zaupal svojo navzočnost v svetu, raste in se krepi, da bi prinesel luč vsemu svetu.

Ko z občudovanjem in hvaležnostjo zremo v to skrivnost, pomislimo na naše družine in na luč, ki se lahko iz njih razširi na družbo, v kateri živimo. Žal ima svet vedno svoje »Herode«, svoje mite o uspehu za vsako ceno, o brezvestni moči, o praznem in površinskem blagostanju, posledice pa pogosto plačuje z osamljenostjo, obupom, spori in konflikti. Ne dopustimo, da bi ti prividi zadušili plamen ljubezni v krščanskih družinah. Nasprotno, varujmo v njih vrednote evangelija: molitev, redno pristopanje k zakramentom – zlasti k spovedi in obhajilu –, zdravo povezanost, iskren pogovor, zvestoba, preprosto in lepo konkretnost besed in dobrih dejanj vsak dan. Tako bodo postale luč upanja v okoljih, v katerih živimo, šola ljubezni in orodje zveličanja v Božjih rokah.

Prosimo torej nebeškega Očeta, naj po priprošnji Marije in svetega Jožefa

blagoslovi naše družine in vse družine sveta, da bodo rasle po zgledu družine njegovega učlovečenega Sina ter tako za vse postale dejansko znamenje njegove navzočnosti in njegove neskončne ljubezni.

V Aninih drobtincah lahko začutimo utrip življenja in dogodkov družin v letu 2025. Bogu smo hvaležni za vse lepo, kar se je zgodilo v tem svetem jubilejnem letu.

Obenem se polni človeškega upanja in zaupanja v Božjo pomoč oziram v prihajajoče leto, ki smo ga že začeli. Na poseben način je zaznamovano s sv. Frančiškom Asiškim, ker obhajamo 800-letnico smrti tega velikega svetnika.

Načrtovani dogodki želijo biti družinam v duhovno pomoč v rasti in hkrati priložnost za telesno sprostitev. Nikakor pa ne smemo pozabiti, da želijo družine opogumiti, da niso same in da je njihov trud zaman. Saj je mogoče že iz te revije in tudi drugače razbrati, da je veliko dobrih družin v naši domovini Sloveniji, ki želijo izpolnjevati Božji načrt in z veseljem živeti življenje krščanske družine.

Prav je, da vsaka družina v tem letu še posebej moli, da spozna, kaj je njeno poslanstvo, ki ji ga je Bog namenil v življenju, ter s pomočjo Anine ustanove, duhovnih voditeljev in dobrih prijateljev pogumno stopi na pot oznanjevanja družinskih vrednot ljudem v svoji okolici ali na delovnem mestu ter tako postane družina upanja. Posebej vabim tako družine kakor vse, ki prebirate te vrstice, da radi molite za nove duhovne poklice.

Zahvala velja vsem dobrotnikom in hkrati prošnja, da nadaljujete s svojimi darovi, da bo lahko naša ustanova še naprej uresničevala eno izmed poslanstev, ki je materialna pomoč družinam.

Hvaležen, da ste pripravljeni z nami deliti vaše prispevke v tej reviji ter biti pričevalci Božje dobrote – kakor vsem, ki prebirate to revijo –, vas lepo pozdravljam in želim Mir in dobro!

**p. Milan Kos, minorit
predsednik uprave**

Poročilo o aktivnostih ustanove

Anin sklad v letu 2025

Letošnje poročilo O USTANOVI ANIN SKLAD začenjam s pogledom na jubilejno leto 2025, ki smo ga zaključili 6. januarja 2026. To je bil Svetovni jubilej usmiljenja, katerega namen je bil spodbujati osebno in skupnostno obnovo vere, sprave in upanja. Obhajali smo veliko svetih dogodkov, ki so potekali po cellem svetu, in vključili različne oblike duhovnega življenja, kot so prejem zakramenta sprave, romanja, svete maše, duhovne obnove, prejem odpustkov in številne druge iniciative.

V središču jubileja je bilo sporočilo Božjega usmiljenja, ki je ključni element katoliškega nauka in pastoralne skrbi Cerkve.

V pripravi na jubilej je papež Frančišek pozival vernike, naj v tem obdobju obnovijo svoj odnos z Bogom in z drugimi ljudmi, naj se zavedajo pomena sprave in medsebojnega sočutja ter naj se vključijo v konkretna dejanja pomoči ubogim, trpečim in vsem, ki so potrebni pomoči. Poudaril je, naj bo jubilej 2025 predvsem čas za notranjo preobrazbo, vračanje k izviru vere in povezanost med različnimi ljudmi ter kulturami.

Družine Aninega sklada so se vključevale v dogodke, ki so potekali v Cerkvi na Slovenskem. V ustanovi Anin sklad smo se trudili, da družinam pomagamo, da postajajo luč upanja, šola ljubezni in orodje zveličanja v Božjih rokah. Ni nas bilo strah izzivov, saj imamo zagotovilo, da je Gospod vedno z nami in da Cerkev v svoji celoti ne bo propadla.

Konferenca redovnih ustanov Slovenije je ustanovitelj Ustanove Anin sklad, česar se redovniki in redovnice vedno bolj zavedamo. Sedanji upravi in nadzornemu svetu bo aprila 2027 potekel mandat in že sedaj se razmišlja, kdo bi lahko te naloge prevzel.

Tudi v letu 2025 smo sledili programu osnovnega poslanstva ustanove:

- prednostna pomoč staršem, ki bi si želeli več otrok, a so v kakršnikoli stiski,

- pospeševanje pozitivnega odnosa do zdravega družinskega življenja,
- konkretna finančna pomoč, redna ali občasna.

Z veseljem sporočam, da so v kar sedmih družinah Aninega sklada zadnje mesece dobili dojenčka. Tako se družine pomlajajo in hkrati rastejo. Družina Aninega sklada se je povečala tudi z novimi družinami – štiri potrebujejo finančno pomoč, štiri pa želijo samo naše spodbude in druženje. Redno pošiljamo mesečno finančno pomoč v skladu s Pravilnikom družinam, ki to potrebujejo. Hkrati ostajamo v povezavi z ostalimi in seveda smo hvaležni vsem dobrotnikom, ki nas podpirajo, saj bi bili brez njih zvezanih rok.

Poleg tega poskušamo družinam ponuditi nekaj duhovne hrane, jim omogočiti, da se medsebojno srečajo ter se povežejo.

Podpremo kakšen zakonski par, da se lahko udeleži seminarja, ki ga organizira DiŽ in mladim iz teh družin kakšen vikend srečanja.

V tej številki glasila družine poročajo o dogodkih v letu 2025. Spomladi smo se zbrali v Salezijanskem mladinskem centru v Celju, poleti pa v Veržeu in Kančevcih ter na Brezjah.

Še vedno se najdejo družine, ki so izrazile, da jim je bolj kot finančna pomoč dobrodošlo to, da se lahko udeležijo srečanj ali duhovnih vaj, kjer se pogovorijo predvsem o težavah, s katerimi se srečujejo v vsakdanjem življenju. V sklad je trenutno vključenih okrog 140 družin. Na seznamu pa je 64 družin (4 več kot 2024), ki redno mesečno prejemajo pomoč.

Splošne ugotovitve:

- Prejeta sredstva so v letu 2025 nekoliko nižja kot v letu 2024. Še vedno je okrog 250 donatorjev podpornikov, ki darujejo vsak po svojih močeh: mesečno, dvomesečno, trimesečno ali samo občasno. Nakazilo pa je manjše. Tudi vsota je zelo različna.
- Iskrena hvala vsem, ki ste med letom pozorni tudi na to, da nas razveseljujete s svojimi finančnimi prispevki. Res, Bogu hvala za vsak dar in vašo odprtost, da ta dar posredujete naprej. Hvala tudi za sodelovanje na srečanjih družin in seveda molitveno podporo.

Prav vse prosim, da delovanje sklada še naprej rodovitno podpirate z molitvijo, aktivnostmi s pridobivanjem novih dobrotnikov.

V imenu družin in uprave AS se iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste nakazali pomoč.

s. Hermina Nemšak FBS, tajnica uprave AS

Oratorij družin Aninega sklada v Veržeju

Štiri družine iz Aninega sklada smo se prvi teden v juliju udeležile Oratorija za družine v Veržeju, ki ga pripravljajo tamkajšnji salezijanci skupaj z animatorji. Letos sta bila z nami nova salezijanca Matija in Domen. Domen nas je vzpodbudil, da smo že prvi večer poiskali vsaj eno dobro lastnost posameznega družinskega člana.

Med tednom so otroci pri dopoldanskih katehezah ob pomoči svetopisemskih odlomkov razmišljali o različnih človekovih lastnostih. Tako so ob odlomku o preroku Eliju in revni vdovi v Sarepti razmišljali o zaupanju. Tudi s praktično igro so preizkusili, koliko zaupajo drug drugemu. Ob svetopisemskem odlomku o svatbi v Kani Galilejski so razmišljali, kako je Marija videla stisko mladoporočencev in jima priskočila na pomoč s tem, da je Jezusa nagnila k temu, da je naredil prvi čudež. Tudi otroci so

8

poklicani, da imajo odprte oči za potrebe drugih in jim po svojih močeh priskočijo na pomoč. Najmlajši otroci pa so ob pomoči s. Zalike in drugih animatorjev ustvarjali različne stvari: kitaro, frizbi, zmaja, rožico.

Istočasno pa smo starši tudi imeli svoj program. Prvi dan nam je predavatelj spregovoril o kakovostnem spanju in o tem, da se priprava na dober spanec dogaja čez cel dan. Zelo pomembno je, da zjutraj zgodaj vstanemo in dan začnemo umirjeno s sprehodom, z molitvijo, da se tudi čez dan med delom ustavimo za trenutek, naredimo kakšno vajo za sprostitvev mišic. Zelo slabo pa je, če zvečer pozno gledamo televizijo, poročila, kjer nas zasujejo s kopico slabih novic. Vse to potem nesemo v posteljo in naši možgani še celo noč premlevajo te stvari. Pri naslednjem srečanju smo ozavestili, kako so pomembne naše misli za vse naše življenje. Iz naših pozitivnih ali negativnih misli se rodijo tudi naša prepričanja, ki jih imamo o sebi in drugih ljudeh in njihovem odnosu do nas. Večkrat je treba poskusiti spremeniti naše misli v pozitivno stran in potem se tudi naše življenje spremeni na bolje. Zadnja predavateljica nam je spregovorila o zdravi prehrani, o količini soli in sladkorja v posamezni hrani. Povabila nas je, naj poskušamo z majhnimi koraki spreminjati naše družinske navade prehranjevanja.

Prav vsem družinam je bilo zelo dragoceno nedeljsko dogajanje, saj smo se že zjutraj odpeljali na Prihovo, kjer smo se s salezijancem g. Petrom Pučnikom zahvalili za njegovih 25 let mašništva in za vse darove, s katerimi ga je Gospod obdaril v teh letih služenja njemu in mladim, katerim je posvetil skoraj vse svoje življenje. G. Peter je bil res vesel srečanja z vsemi družinami, ki se vsako leto zbirajo na Oratoriju za družine v Veržeru. Kar precej let je tudi sam oblikoval in aktivno sodeloval v tem programu, letos pa mu je Bog pokazal druge potrebe. Po skupnem kosilu nas je pot peljala še v Oplotnico, kjer smo si ogledali perišče, graščino in še nekaj drugih zanimivosti. Popoldne smo se podali v Oplotniški vintgar in se naužili naravnih lepot; najbolj pogumni so tudi malce začofotali po vodi.

Vsak dan smo imeli tudi možnost za jutranjo sveto mašo, za osebno molitev v kapeli; imeli smo tudi skupno sveto mašo, ki smo jo oblikovali vsi udeleženci skupaj, ter češčenje Najsvetejšega in možnost svete spovedi.

Popoldneve smo si družine oblikovale po svoje. Večina nas je izkoristila možnost kopanja v bližnjih Banovcih, nekatere družine pa so se odpravile tudi na krajše izlete po bližnji okolici. Ob večerih smo se družine družile med seboj. Veliko smo se pogovarjali, se igrali različne družabne igre in mladi so uživali v igranju nogometa in odbojke; en večer smo imeli tudi meddružinsko tekmovanje v različnih disciplinah – od obešanja perila in hoje z zavezanimi nogami do hitrostne vožnje s samokolnico in štafete z orehom v žlici.

10

Vse družine, ki smo se lahko udeležile letošnjega Oratorija za družine v Veržeju, smo iskreno hvaležne vodstvu Aninega sklada in vsem dobrotnikom, ki ste nam pomagali pri sofinanciranju našega bivanja. Naj vam dobri Bog stoterno povrne vašo dobroto in darežljivost.

Družine Bučar, Horvat, Mlinar, Šebenik

Spomladansko srečanje Aninega sklada 2025

Srečanje družin Aninega sklada je bilo načrtovano za zadnjo soboto v marcu v salezijanskem centru v Celju. Bog nam je podaril nepričakovano topel spomladanski dan kot odličen temelj za prijetno druženje. Ker smo se nedavno priključili Aninemu skladu, je bilo za našo družino vse novo, neznano, polno pričakovanj v otroških očeh.

Ker Anin sklad vključuje družine iz vseh koncev Slovenije ter ob dejstvu vedno novih delovnih zapor na avtocestah, se je tudi to srečanje začelo s polurnim zamikom. A nič ne de – vsak je izkoristil to po svoje: eni za prijateljske objeme ob ponovnem snidenju, drugi za plaho ogledovanje, mladi za prve mete žoge na koš ... Zbralo se nas je 14 družin.

Sicer pa, kot se za kristjane spodobi, smo srečanje začeli v skladu s starim rekom: Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo! Sveto mašo je daroval salezijanski duhovnik g. Rafo Pinosa, ki nam je v uvodu zastavil provokativno vprašanje: »Kdo lahko dvigne 5 kg? Praktično vsi,« je povzel. »A počakajte, mislil sem 5 kg stiropora.« To je pa nekaj čisto drugega: ni problem v teži, temveč kako neki naj bi ta velik kup stiropora prijeli. Skratka, ne smemo presojati stvari samo iz svoje perspektive ...

Po končani sveti maši smo imeli malce odmora ob kavi in čaju za klepet in tkanje novih poznanstev ali utrjevanje starih.

Po odmoru so malo manjši in veliki otroci ostali zunaj, kjer so se »zaposlili« s tistim, kar je komu bolj ustrezalo: razne družabne in športne igre, ki jih premore Bus veselja, ter delavnice za tiste z ustvarjalno žilico. Med otroke in mladino so se pomešali redovniki in redovnice različnih redovnih skupnosti, ki podpirajo delovanje Aninega sklada, tako da smo se starši lahko brez skrbi predali poslušanju gostov srečanja, zakoncev Rauš iz Slivnice pri Mariboru. Rebeka in Roman Rauš sta v uvodu povedala, da sta starša dveh mladostnikov, da bosta letos praznovala srebrno poroko, sta voditeljski par pri Družini in Življenju ter aktivna v domači župniji. Prvih 10 let zakona pa ni kazalo na to.

Prvič sta se videla na poti domov z nočne zabave na avtocesti, ko je Roman prehitel Rebeko po desni strani, nekoliko za tem pa sta izmenjala še prve besede, ko sta na bencinski črpalki na avtocesti kupovala sendviče. Rebeka je pomislila, kako nenavaden tip; prevzela sta jo njegova preprostost in smisel za humor. Po štirih letih sta se poročila, v cerkev hodila le za Božič, Veliko noč, krste, pogrebe, poroke in nič več. Nedelje so bile namenjene obisku boljšega sejma, kjer je bilo vedno veliko ljudi, a nobenih odnosov; potrebe po molitvi pa tudi nista čutila.

Velik preobrat je nastopil po spontanem splavu, ki je Rebeko globoko pretresel; čutila je, kot da se ji ruši svet. Okolica jo je poskušala potolažiti, a ni bilo prave utehe. V njej je bilo veliko nezadovoljstva; iskala je odgovore pri ljudeh, a jih ni našla. Prelomni trenutek se je Rebeki zgodil na nečakovem sprejetju med ministrante, ko je vstopila v cerkev in se zazrla v križ. Takrat je prvič po dolgem času začutila mir; solze so ji tekle in v sebi se je zaobljubila, da nikoli več ne bo odtavala od vere, pa naj se zgodi karkoli.

Roman je povedal, da je Rebeka tako začela ob nedeljah dopoldne hoditi k sveti maši in ne več z njim na boljši sejem. S tem ni bil ravno

zadovoljen, a je opazil, da je Rebeka postala veliko bolj umirjena, sproščena in manj jezna, kar je vplivalo tudi nanj.

Povedala sta tudi, kako je bilo, ko sta gradila hišo. Imela sta kredit; Roman je čez noč ostal brez službe. Prijatelj mu je v Avstriji uredil razgovor za službo, ki se je zdela sanjska z res dobro plačo, ki bi jo takoj lahko nastopil, a hodil bi domov šele proti večeru. Cele dneve od doma ... To Romanu ni dalo miru in se je odločil, da ne bo nastopil te službe, čeprav se je dogovoril, da že naslednji dan pride na delo. Tako sta v zaupanju v Boga odprla samostojno podjetniško pot, ki je sprva tudi terjala svoj čas in vnašala stalno negotovost, a hkrati s tem tudi vedno večje zaupanje v Boga in njegove načrte.

Leta 2010 sta se udeležila seminarja za zakonske pare v okviru Družina in Življenje na slovenski obali. Rebeka ni točno vedela, kaj naj bi bil ta seminar, a si je želela iti tja. Roman pa ni bil navdušen nad to njeno željo, a je rekel, da bo že potrpel tisti vikend, saj bo na morju, pa za vsak slučaj je povabil zraven še en drug zakonski par (enakega brezverskega mišljenja). A izkazalo se je, da je bila to ena najboljših odločitev (za oba para). Seminar je prinesel svežino v njun odnos in odprl nova vrata duhovnosti. Rebeka je na seminarju spoznala, kako pomembno je, da molitev postane del njihovega vsakdana. Tudi Roman je to sprejel in skupaj sta začela graditi temelje, ki jih prej nista imela. Roman še izpostavil tudi njegovo največje presenečenje, ki je hkrati tudi njegov najlepši dogodek, ko je izvedel, da je Rebeka zanj 7 let molila, da se spreobrne. Rebeka je dala, da ni natanko vedela, ali bo molitev zares pomagala, vendar je bilo to njeno edino upanje, ker je vedela, da Bog ne razočaran. Ko je molila, ni prosila, kakšen naj bo njen mož, ampak prosila, naj možu odpre oči, da bo občutil vsaj malo tega, kar je čutila ona sama in da bo videl, kako lepo je, ko si v cerkvi in v skupnosti. Tako se sedaj kot družina ob večerih zberejo skupaj in se povežejo v molitvi.

Po pričevanju je sledilo kosilo, ki se je podaljšalo v popoldansko druženje tako za otroke kot za starše. Dan se je končal s povabilom na ponovno srečanje družin Aninega sklada na Anino nedeljo na Brezjah.

Monika Jurgec

Beseda, ki ozdravlja

V marcu smo se z možem in malim Karlom udeležili Diževega nadaljevalnega seminarja za zakonce v Crikvenici, ki nama ga je v celotni finančno pokril Anin sklad, za kar sva mu zelo hvaležna. Naslov seminarja je bil Beseda, ki ozdravlja. Zbrali smo se v petek zvečer pri večerji. Potem sta nas voditelja, zakonca Dani in Vilma Siter, nagovorila z uvodnimi mislimi o realnosti časa, v katerem živimo, in da je rešitev v Jezusu Kristusu.

Bog me želi srečati tam, kjer sem: to je v moji realnosti in ne v mojih iluzijah. Ob koncu dneva smo se udeleženci v nekaj stavkih predstavili drug drugemu in zaključili dan s sv. mašo.

V soboto po zajtrku sta sledila jutranja molitev in prvo premišljanje: Sin moj, pazi na moje besede. Poslušali smo o grehu, ki je upor proti Bogu. Iz tega se rodijo cinizem, krivda in dvom v

pravo Resnico. Ni problem, da delamo po svoje; problem je, ko hočemo mimo Božje volje. Odločitev na Njegovo povabilo pa je moja. Sledil je pogovor med zakoncema, na katerem področju se jaz odpiram Božjemu dotiku in kje ga potrebujem.

Nagni svoje uho k mojim izrekom je bil naslov drugega nagovora. Poslušnost Božji besedi odklene Božjo moč. Satanova taktika je vsaditi dvom v Božjo Besedo. Dvomu sledi nevera, neveri sledi neposlušnost. Vera pa je trdno prepričanje o stvareh, ki jih ne vidimo, v kar upamo. Tema za pogovor med zakoncema je bila, v kakšno predstavo o Bogu sem jaz zapakiran. Sem dovolj ponižen za nova spoznanja, ki mi jih Bog hoče dati?

Naj ti ne uidejo izpred oči je bilo tretje premišljevanje (po kosilu), kjer smo bili povabljeni, da se odpravimo pred sodnikom. Božja beseda nas lahko odrešuje, zdravi in na mnoge načine blagoslovlja le, če jo sprejmemo s ponižnim, preprostim in iskrenim srcem ter priznavamo verodostojnost Svetega pisma. Sledili so sv. maša, večerja in pogovorni večer o temi, kjer smo si podelili naša doživljanja bližine Boga. Ves čas je bilo možno opraviti sv. spoved in vso noč smo imeli izpostavljeno Najsvetejše, kjer smo imeli razpored po urah.

V nedeljo smo po jutranji molitvi prisluhnili še zadnjemu nagovoru Danija in Vilme: Hrani jih v svojem srcu. Če Božja beseda ne pride v srce, ostane neučinkovita. Življenje v sv. zakonu je duhovni boj, ker hudič ne miruje in mu mož in žena, ki se imata rada, nikakor nista všeč. Ob koncu smo si udeleženci podelili vtise glede seminarja ali pričevali o delovanju Božje Ljubezni v našem življenju. Zaključili smo s sv. mašo. Po kosilu smo še posedeli v kuhinji v prijetnem klepetu in se opremljeni v zavedanje o delovanju Božje besede v naših življenjih odpravili domov.

Družina Žemva

Vsa najlepša darila, ki jih v življenju prejmemo, pridejo v naše naročje po Božji milosti. Tudi midva z možem sva letošnjo pomlad prejela tako darilo, darilo Aninega Sklada in njegovih dobrotnikov. Omogočili so nama, da sva lahko za kar tri dni odložila najine skrbi, delo, težave ter se prepustila vodenju DIŽ-evih sodelavcev na nadaljevalnem seminarju BESEDA, KI OZDRAVLJA za zakonce v Čatežu. Tri dni smo zakonci spoznavali ozdravljajočo moč Božje besede, ki je za nas zdravilo: »Kajti življenje so njemu, ki jih najde, in zdravje vsemu njegovemu telesu« (Prg 4, 22).

Prejela sva tudi navodila za »jemanje zdravila«: Sin moj, pazi na moje besede//Nagni svoje uho k mojim izrekom//Naj ti ne uidejo izpred oči//Hrani jih v svojem srcu! (Prig 4, 20-22).

Če bi naju kdo v nedeljo, ob sklepu seminarja vprašal, ali še ostaneva, verjemite, ne bi oklevala, vendar nas Jezus pošilja v svet, da smo Njegove priče, da svetu prinašamo veselo oznanilo, upanje in Njegovo besedo naglas razglašamo.

Hvala Aninemu skladu, dobrotnikom, sodelavcem DIŽ-a, da ste se spomnili na naju, da sva po Božji milosti preživela nepozaben konec tedna.

Andreja in Sergij Daolio

Mladi v Šentjakobu

V marcu smo se mladi iz družin Aninega sklada dobili v Šentjakobu, da bi skupaj preživeli vikend. Začeli smo z večerjo in programom, s katerim so nas mladi iz Katoliške mladine popeljali v bistvo vikenda, ki je bila otroška vera. S pomočjo raznih kvizov, iger in spovedi smo preko sobote in nedelje spoznavali, da se moramo prepustiti Božjemu načrtu. Poleg bogate duhovne vsebine smo veliko časa preživeli skupaj ter po nedeljskem kosilu odšli vsak po svoje – polni novih dogodivščin in duhovnih spoznanj.

Monika Merzel

DRUŽINA REMIC

V Prigorici pri Ribnici živi družina REMIC. V desetčlanski družini so oči Andrej, mami Maja, otroci Sara Julija (13), Samuel (12), Izabela (10), Alojzij (8), Amalija (6), Natanael (4), Marija Jacinta (3) in Jožef Orlando (1). V pogovoru z Majo in Andrejem mi je najbolj stopila v ospredje njuna povezanost in njuna odprtost življenju. Zato me je zanimalo, kako se je to začelo in kako to negujeta.

Maja in Andrej sta se spoznala preko Andrejevega sošolca in Majine prijateljice. Ker Andrejev sošolec zaradi poškodbe ni mogel voziti, ga je Andrej peljal na Cres k dekletu. Tam je bila tudi njena prijateljica Maja. Ker se je Andrej ravnokar razšel z dekletom, ni iskal nove zveze. Nič se ni trudil, da bi izpadel boljši, kot je. Bil je popolnoma sproščen, zaradi česar je pritegnil Majino pozornost. Zaradi pozabljene stvari v avtu, ko je Majo peljal domov, sta se zopet srečala in na podoben način se je še nekajkrat našel vzrok za ponovno srečanje. Na njen rojstni dan jo je povabil na Šmarno goro, kjer jo je Andrej prvič poljubil. Čez eno leto sta se na Kreti zaročila in se čez pol leta poročila. Poroko imata v zelo lepem spominu.

Vera, iskanje božje volje je vajin način življenja. Je bilo vedno tako?

Maja: »Kot najstnica sem si želela pet otrok, ampak vsakega z drugim. Zato sem Bogu zelo hvaležna, da sem v krščanskem krogu mladinske skupine ponotranjila krščanske vrednote, jih vzela za svoje. Lahko bi se obrnilo drugače. To je tisti zaklad, za katerega si želim, da bi ga imeli tudi moji otroci.«

Andrej: »Sem iz tradicionalne verske družine. Na izmenjavi študentov v tujini sem od vere nekoliko odtaval. Nehal sem hoditi v cerkev. Tudi družba je k temu pripomogla. K veri me je znova pritegnila Maja. Nikoli ne bom pozabil svoje spovedi po tem obdobju. To je bil fizični božji dotik. Maja mi je tudi približala krščanske vrednote, kot je na primer čistost pred poroko. To je bogata dota za najin zakon.«

Kako to duhovno bogastvo prenašata na otroke?

Maja: »Tisto, o čemer se ne dogovarjamo, je nedeljska sveta maša. Otrokom želiva ne samo povedati, ampak tudi pokazati, kje črpava moč za vsakdanje življenje. Ne siliva jih moliti. Večerna molitev pri nas poteka po sobah, saj je vedno potrebno še nekoga uspavati. Zraven moliva rožni venec. Nekega večera, ko se je Andreju že nekoliko dremalo pri molitvi, ga je Samuel spodbujal, naj naredi žrtvico in zdrži do konca. Pogosto hodi k spovedi, česar so se nalezli tudi otroci. Vero bi jim rada posredovala predvsem z zgledom. Sama namreč močno čutiva, da se z Bogom vsaka, še tako težka preizkušnja obrne v dobro.«

Ste velika družina. Načrtovano?

Andrej: »Prihajam iz velike družine in sem si predstavljal, da bom tudi sam imel več otrok, ampak nič v številkah. Za življenje sva bila in sva odprta.«

Maja (smeh): »Kot najstnica sem rekla, da jih bom imela pet. V resnici pa je to tako. Ko imaš prvega otroka, ti vsi čestitajo. Nabere se telegramov, medvedkov in daril. Ko imaš drugega je tega veliko manj. Pri tretjem otroku ti povedo, da si pogumen, pri četrtem pa izveš, da si popolnoma neodgovoren. V očeh tega sveta sva nora. Midva pa doživljava, da je vsako rojstvo, vsak otrok nekaj najlepšega. Seveda pridejo tudi težki trenutki, ko si izčrpan, včasih nemočen. Ampak prevladuje tisto lepo.

Imava tudi pomoč najinih staršev, ki radi pomagajo, ko to potrebujeva.

Včasih nama pomagajo pri varovanju otrok, drugič na polju ali pri gospodinskih opravilih. Smo se pa dogovorili za meje, ki se jih poizkušamo držati, da je bivanje v eni hiši lahko prijetno za vse.«

Andrej: »Deset let po poroki smo živeli pri Majinih starših v Bevkah. Tam je postalo že nekoliko tesno in ker se je moj brat odselil od doma, sva prišla v Prigorico. Sedaj hišo postopoma obnavlja, po svojih finančnih zmožnostih.«

Maja: »V veliki družini ni vse idealno. Daleč od tega. Opažam pa, da je velika družina kot varovalka. Vedno se je treba prilagajati, počakati, odpustiti. Nisi sam. Ne v dobrem ne v slabem. Otroci se vzgajajo tudi med seboj. To je zdravo za otrokov razvoj. Vidijo, da delava tudi midva napake. Spoznajo, da je nepopolnost del vsakdanjega življenja. In kljub temu se imamo radi.«

Kako pa gradita vajn odnos?

Andrej: »Sva v zakonski skupini. S prijatelji smo se začeli dobivati, še preden smo bili poročeni. Tako je predzakonska skupina postala zakonska. Dobivamo se enkrat na mesec po domovih. Smo iz različnih krajev.

Enkrat na leto gremo tudi z otroki na romanje. Veliko nama pomeni, da se družimo tudi z drugimi družinami. Otroci namreč tako vidijo, kako se živi v drugih krščanskih družinah. Z Majo opažava, da se v pogledih na življenje in vrednote naše mišljenje pogostokrat razhaja z mišljenjem družbe na splošno. Ta srečanja zakonske skupine so res za naju blagoslov. Teme izbiramo z zakonsko problematiko. Če se hočeva pripraviti na srečanje, se morava najprej pogovoriti midva. In s tem se odpirajo in rešujejo najini problemi. Če ne bi več želela hoditi na zakonsko skupino, bi bil to alarm, da je med nama nekaj hudo narobe.«

Maja: »Vsako leto se trudiva, da gre vsak od naju na duhovne vaje v tišini. Občasno si privoščiva tudi kakšen DiŽ-ev seminar. Takšen odmik je za naju kar razkošje. Starejše otroke porazdeliva v varstvo, najmlajši pa je z nama. A to je čas za naju.«

Omenila sta mi, da sta vključena v delo mednarodne organizacije za razvoj družine. Kaj to je in čemu je namenjena?

Andrej: »To je organizacija (kratica IFFD), ki izhaja iz Španije. Pobuda je nastala iz potrebe po večji vključenosti očetov v vzgojo otrok. V tej organizaciji sva že od začetka, ko je prišla v Slovenijo, to je od leta 2015. Delamo po sistemu »case study«, ki izhaja iz poslovnega sveta. Najprej se lotiva reševanja primera posamezno. Vsak zase si zapiševa dejstva,

izpostaviva problem in nakaževa možne rešitve. Nato si med seboj podeliva zapisano. Sledi srečanje v manjši skupini petih parov in nato še krovno srečanje vseh udeležencev.«

Maja: »Zelo naju bogatijo mnenja ostalih udeležencev. Že midva podrobno razčleniva problem. Na teh srečanjih pa slišiva še druge možne rešitve, ki izhajajo iz različnih razmer. Nama ta srečanja pomagajo pri postavitvi prioritet v najini družini. Včasih najdeš v teh primerih svojo stisko. O tem lahko odprto govoriš, ker uradno to ni tvoj primer. In zanimivost. Skoraj vedno je vir problema in rešitev problema v odnosu med staršema.«

Kaj pa župnija?

Andrej: »Hodimo v župnijo Ribnica. To je večja župnija. Povezani smo tudi z drugimi družinami. Otroci namreč višje razrede osnovne šole obiskujejo v Ribnici. Tu so tudi skavti in različni zbori. Otroci imajo tukaj družbo. Včasih je otrokom težko iti v soboto na srečanje skavtov, saj radi delajo na kmetiji. Vendar kar vztrajava. Tudi midva sva skavta. V teh srečanjih je veliko možnosti za druženje, odgovornost, nove izzive in služnje. Dvakrat na mesec pa hodimo na družinsko katehezo v Bevke. Rada bi se spoznala s tem načinom dela in ga mogoče prinesla tudi v našo župnijo.

V Aninem skladu ste med mlajšimi člani. Kako ste se nam pridružili in kaj vam to pomeni?

Maja: »Za Anin sklad smo zvedeli na srečanju v Veržeju. Nato sva se pozanimala, kaj je to, in se kmalu tudi vključila. Vesela sva mesečnega prispevka, saj nam to lajša stroške glasbene šole, ki jo otroci obiskujejo. Veliko bogastvo za nas so Kančevci. Smo enaki med enakimi. Otroci vidijo, da nismo edini, ki nas je veliko. Z možem si lahko vzameva nekaj časa zase, saj je poskrbljeno za otroke. Imajo svojo družbo in svoj program. Dragoceni so nama vsi pogovori in klepeti med nami. Pa še nekaj dni ni potrebno kuhati 😊. Ti počitniški dnevi so za nas mnogo več kot dopust.«

Bog nam daj še več takšnih družin!

Pogovarjala se je Nadja Mehle

Počitnice v Kančevcih

– teden, ki je povezal našo družino

Letos se je naša celotna družina prvič udeležila duhovnih počitnic v Kančevcih in že od prvih trenutkov sva čutila, da bo ta teden res nekaj posebnega. Midva z ženo sva prišla kot starša, ki sta si želela predvsem oddiha, vrnila pa sva se z občutkom notranje prenove in globoke hvaležnosti.

22

V Kančevcih smo bili lepo sprejeti z živahnim utripom številnih družin z večjim številom otrok. Vse je prekipevalo od življenja – od otroškega smeha, glasnih pogovorov in igre do iskrenih srečanj. Zelo hitro smo vsi našli svoje mesto. Otroci so se v hipu vključili v program in druženje z drugimi otroki, midva pa sva našla prostor za naju, za pogovor z ostalimi starši, mir in tudi resničen počitek.

Ta teden je bil za naju duhovno izjemno bogat. Posebej globoko sva doživela svete maše, ki niso bile zgolj del programa, ampak resnično osebno srečanje z Bogom. Čutila sva, da je bilo ravnovesje med duhovnostjo in sprostitvijo usklajeno – dovolj časa za molitev in dovolj prostora za mirne, preproste trenutke.

Vrhunec tedna je bilo češčenje Najsvetejšega in sveta spoved. To so bili trenutki, ko smo lahko odložili svoje skrbi, stiske in utrujenost ter jih izročili Bogu. Mir, ki sva ga takrat doživela, naju bo spremljal še dolgo.

Najina družina se je v tem času neverjetno povezala. Brez zaslonov, brez stalnega hitenja, z več pogovora in več bližine. Videla sva, kako se najini otroci odpirajo, kako se poslušamo drugače – bolj potrpežljivo in z več razumevanja. To je bil dar, ki ga ne bova nikoli jemala za samoumevnega.

Posebej hvaležna sva redovnikom in redovnicam, ki so svoje srce in čas darovali našim otrokom. Z veliko potrpežljivostjo, veseljem in toplino so se ukvarjali z njimi, jim stali ob strani, jim prisluhnili in jih spodbujali. V njih sva prepoznala pristno služenje in iskreno bližino.

Najbolj ganljiv trenutek pa je prišel po vrnitvi domov. Namesto utrujenosti sva slišala prošnje najinih otrok: »Ali gremo lahko drugo leto spet na počitnice v Kančevce?«

To vprašanje nama je povedalo več, kot bi druge besede.

Na koncu se iz srca iskreno zahvaljujeva Aninemu skladu in še posebej sestri Hermini za vso organizacijo, srčnost in predanost. To niso bile le počitnice – to so darila, ki za vedno ostanejo v srcu.

Mojca in Lojze Kerin

Pri nas je upanje doma: odsevi z družinskih počitnic v Kančevcih

Dolgo pričakovane počitnice, po katerih smo vsi v družini močno hrepeneli, so se končno pričele. Letošnje leto je bilo v znamenju negotovosti, zato je vprašanje, ali se bomo oddiha sploh lahko udeležili, čudovito sovpadalo z uradnim naslovom letošnjega srečanja: »Pri nas je pa upanje doma.« To upanje smo kot dragoceno popotnico spakirali v kovčke in se odpravili proti prekmurski ravnici v varno zavetje Kančevcev.

Šolsko leto nas je tokrat pošteno preizkusilo. Obveznosti so se zavlekle globoko v čas počitnic in nas »raznesle« na vse konce. Čeprav smo si srčno želeli, da bi v Kančevcih ves čas preživeli skupaj kot celotna družina, se nam ta želja letos ni v celoti uresničila. Naša družina je letošnje bivanje v Kančevcih začela ločeno.

Priznamo, sprva se nas je hotela polastiti nejevolja. Upanje, ki bi moralo biti skupno, se je razdelilo med tiste, ki so že uživali v miru samostana, in tiste, ki so doma še zaključevali šolske dolžnosti. Vendar se je ta začetni nemir presenetljivo hitro umaknil vznemirljivemu veselju.

Tisti del družine, ki je že bil v Kančevcih, je takoj doživel tisto pravo krščansko bližino. Druge družine so nas sprejele z odprtimi rokami in naše upanje se je z vsakim novim obrazom, ki je prispel na dvorišče, le še krepilo. Biti skupaj, si deliti

vsakdanje skrbi in hkrati skupaj zreti v isto smer, je nekaj izjemno osrečujočega. V Kančevcih se človek resnično počuti kot doma – le da so tu skrbi manjše, srce pa bolj odprto.

Letošnji program je bil skrbno načrtovan tako za družine kot za vsakega posameznika posebej. Vse dejavnosti so se zlile v čudovito celoto, ki so jo kot piko na i postavila pretresljiva in iskrena pričevanja udeležencev. Poseben pečat so pustile svete maše pod milim nebom, kjer se zdi Bog še malce bližje, in nastop neverjetnega ansambla, ki nam je z glasbo pričaral pravo koncertno vzdušje in prebudil speče moči v nas.

Morda bo kdo ob prebiranju teh vrstic pomislil, da pretiravamo ali se celo hvalimo. A ko beseda nanese na počitnice v Kančevcih pri bratih kapucinih, je težko govoriti drugače kot v superlativih. To ni le dopust, je duhovna polnitev baterij, ki nas spremlja skozi celo leto, vse do naslednjega snidenja. Domov smo se vrnili polni hvaležnosti in z novo močjo. Spoznali smo, da ni pomembno, kje smo in s kakšnimi izzivi se soočamo – če imamo drug drugega in vero, je upanje vedno doma.

Teden za velike družine v Kančevcih – prostor duhovnosti, povezanosti in Božjega miru

26

V objemu nežnih gričev Goričkega, v mirnem in domačnem kraju Kančevci, smo letos pod okriljem Aninega sklada ponovno doživeli izjemen Teden za velike družine. To ni bil zgolj oddih, temveč teden, prežet z duhovnostjo, molitvijo, skupnostjo ter globoko hvaležnostjo za dar življenja in družine.

Narava Goričkega je s svojo tišino, prostranostjo in lepoto ustvarila popolno kuliso, kjer so se naša srca lahko umirila, družine povezale in kjer je bilo res mogoče začutiti Božjo bližino v vsakem trenutku. Kančevci so že sami po sebi kraj, kjer človek začuti nekaj več. Mir, tišina, gozdovi in nežni griči odpirajo prostor za srečanje s seboj in Bogom. Zato ni naključje, da se prav tu že več let dogaja dogodek, ki tudi naši družini ostane v

srcu še dolgo potem, ko se vrnemo domov.

Osrednji del tedna so bile duhovne vsebine, ki so nas spremljale vsak dan. Poleg skupnih molitev in svetih maš je bil poseben poudarek na pogovorih o družinskem življenju, hvaležnosti in sprejemanju – tako sebe kot drugih.

Družine smo imele možnost udeležiti se duhovnih nagovorov in katehez, sodelovati pri skupnih molitvah, poglobiti odnos z Bogom, se udeležiti adoracije in skupnih pesmi (tega je bilo letos res veliko in hvala Bogu za ta dar) ter najti oporo v iskrenih pogovorih z drugimi starši in spremljevalci.

Po »norem šolskem letu« je ta začetek počitnic bil čas, ko smo vsi člani družine po dolgem času prvič res konkretno lahko mirno zadihali – duhovno in čustveno.

Seveda pa teden ni bil namenjen samo duhovnosti, ampak tudi sproščenemu družinskemu druženju. Otroci so uživali v ustvarjalnih delavnicah, raziskovanju okolice in številnih igrah, ki so spodbujale sodelovanje in veselje (fantje zagotovo niso pozabili vseh odigranih tekem v nogometu).

Nama kot staršema pa vsako leto veliko pomeni, da si med seboj starši delimo izkušnje, se nasmejemo, se pogovarjamo o izzivih starševstva ter črpamo moč iz skupnosti, ki razume, kako razgibano je življenje v veliki družini.

Počitnice so tudi letos potekale v sodelovanju in pod ljubečim okriljem Aninega sklada, ki z velikim srcem podpira slovenske družine ter spodbuja kulturo življenja, solidarnosti in vere. Njihovo prisotnost, srčno podporo in skrb za družine smo čutili na vsakem koraku, za kar smo iskreno hvaležni. Pri tem pa ne smem pozabiti omeniti še bratov kapucinov, ki celotni organizaciji in izvedbi dajo tisto piko na i.

Teden v Kančevcih tudi letos ni bil le organiziran dogodek – bil je dar. Dar časa, miru, molitve in skupnosti, ki jo je Anin sklad pomagal ustvariti in jo neguje.

Zato hvala vsem družinam, ki ste delile čas, veselje, iskrenost in molitev. Hvala vsem spremljevalcem, ki ste nesebično darovali svoj čas in energijo. In hvala Aninemu skladu, ki z vsem svojim delovanjem ohranja upanje, povezanost in vrednote, ki so temelj družinskega življenja.

Naj nas vse do naslednjega srečanja spremljajo Božji blagoslov, hvaležnost za prejete darove in želja, da se prihodnje leto spet srečamo v Kančevcih – kraju miru, vere in družinske topline.

Lep pozdrav, Simona Kosi

DRUŽINA STRAJNAR

V družini Strajnar so mami Hana, ati Grega in pet otrok, Evelin (15), Izak (14), Flora Jona (11) Ksaver Luka (8) in Mirjam (3). Enega imajo v nebesih. Kljub temu, da je njihov prvi otrok Evelin otrok s posebnimi potrebami, živijo polno, veselo življenje. Kot kristjani želijo oznanjati s svojim načinom življenja veselo novico evangelija.

Kako sta se spoznala?

Grega: »Hana je prišla na tečaj kitare, ki sem ga vodil. Takoj mi je padla v oči. Začel sem iskati možnosti, kako se ji približati tudi zunaj tečaja. Za božič sem vsem tečajnikom voščil praznike po SMS-u. Hana je odgovorila in začela sva klepetati. Povabil sem jo na sankanje, a je zavrnila. Tudi v kino ni hotela z menoj. Se je kar upirala. Jaz pa sem vztrajal in ji kljub še eni košarici rekel, da je punca, za katero se je vredno boriti.

S tem pa sem jo prepričal. Ko sem jo po nekem koncertu predstavil kot moje dekle, je to sprejela.«

Hana: »Odločila sva se, da vzameva najin odnos resno. Začela sva hoditi na pogovore h Gostečniku. Od teh pogovorov sva velikokrat šla skregana. Na dan je prišla najina različnost. Bila sem zelo ranjena iz mladosti. Starša sta bila ločena. Zelo sem bila občutljiva, Grega pa resnico pove naravnost, nič ne olepšuje. Tudi na dan zaroke v Medžugorju sva se skregala. Ampak je Marija vse uredila.«

Grega: »Ko sem jo vprašal, ali bi se poročila z mano, je rekla ja«.

Hana: »Še danes je najina različnost povod za prepir. A to ni več tako pogosto. Greva pa še občasno na kakšno terapijo oz. pogovor, da lažje uskladiva mnenja. Zlasti tedaj, kadar pride v družini do kakšnih sprememb. Kot npr. najstnik v hiši.«

Grega: »Škoda je, da veljajo terapije za nekakšen tabu. Zlasti moški zelo neradi ustrezajo ženam, ki začutijo potrebo po globljih pogovorih. Nama pomaga, da si s pomočjo terapevta odkrivava svoje svetove.«

Hana: »Zakonci se namreč odzivamo na rane drug drugega. Lahko se hudo prizadeneva. Lahko pa s pogovorom in sprejemanjem celiva rane drug drugemu. S tem dejanjem naju Jezus odrešuje.«

Je bil Jezus pri vaju vedno na prvem mestu?

Hana: »Prihajam iz družine, kjer je bil oče veren, mama pa ne. Babica po očetovi strani me je dala krstiti z maminim dovoljenjem. Z menoj je molila in z njo sem hodila tudi v cerkev. Ko sem spoznala Grega, pa sem bila že z vsaj z eno nogo iz cerkve. Iti v nedeljo k maši zame ni bilo pomembno.«

Grega: »Zame pa nedeljska maša nikoli ni bila vprašanje. Kmalu po poroki pa je prišlo do velike spremembe. Hana je dobila povabilo na sedemtedenski seminar za izlitje Duha pri svetem Jožefu. Takrat sem pa jaz dobil »konkurenco«. Hana se je zaljubila v Jezusa. Slavljenja je vnesla tudi v našo družino. Meni je bilo to všeč. Sam sem bil simpatizer skupnosti Emanuel, kjer sem preko glasbe prejemal veliko duhovne hrane. To naju je še bolj povezal.«

Hana: »Na začetku sem bila vsa navdušena in sem hotela vse in vsakogar spremeniti. A sem kmalu ugotovila, da ne gre tako. Vsak mora

imeti milost, da se ga Bog dotakne. Je pa nekaj mojih prijateljic doživelo spreobrnjenje, nekatere pa ne in smo se zaradi tega na žalost odtujile.«

Kako to duhovno bogastvo prenašata na otroke?

Hana: »Pri nas je življenje povezano z molitvijo. Skupaj se zberemo zjutraj, se priporočimo Bogu za dan, ki je pred nami. Molimo na poti v šolo in vrtec. Blagoslovljamo drug drugega, kadar kdo kam gre. Povemo si tudi, kaj bo kdo delal, kakšne ima obveznosti. Navajava otroke, da povedo, ali kaj potrebujejo. Otroci so dokaj samostojni. Nimamo vsega pod kontrolo. Otroci imajo Urbane (vozovnice za avtobus), tako da na večino popoldanskih dejavnosti odhajajo in prihajajo sami. Želiva, da bi bili med seboj čimbolj povezani, da bi si znali povedati svoje želje in skrbi. Zvečer pa se zopet zberemo pri molitvi in se zahvalimo za dan in vse, kar smo doživeli.«

Grega: »Povezanost z Bogom nam pomaga v vseh preizkušnjah. Tako z Evelin kot z gradnjo hiše. Prej smo živeli kot podnajemniki v mali hišici gospoda Urana v Gameljnah. To je bila že prej hiša molitve, mi pa smo s tem nadaljevali. Doživljali smo neverjetne milosti, od iskanja parcele

preko gradnje in vselitve. Včasih imam občutek, da nam pri tem pomaga naša Evelin. Ne govori, ne hodi, ampak poskrbi. Mi zanjo skrbimo, jo imamo radi, ona pa je med nami kot svetnik, kot vez z Bogom. Za mnogo stvari bi bili prikrajšani, če ne bi imeli Evelin. Vidiva, kako ima Bog za nas mnogo boljše načrte, kot si jih mi lahko predstavljamo.«

Hana: »Počnemo veliko stvari. Živimo življenje v polnosti. Pa ne v smislu, kje vse smo bili, ampak s kom in kaj doživljamo. Hodimo na iste kraje, poceni variante, bodisi z župnijo ali k prijateljem, a nam je vedno lepo in veliko lepega doživimo. Bili smo tudi na Madžarskem in v Medžugorju. Imamo blagoslov, da Evelin zelo dobro prenaša vožnjo in je zelo nezahtevna na poti.

Gregor: »Z Evelin je drugačna dinamika življenja. Veliko časa gre za vsa preoblačenja, hranjenja, vožnje. Ob taki družini imajo drugi priložnost delati dobra dela. Če nam kdo pomaga, smo lahko hitrejši. Je pa težko prositi. A sva hvaležna za vsako pomoč. Ljudje radi pomagajo, če vedo, komu in zakaj. Mi pa dajemo tisto, kar mi lahko damo.«

Kaj sta po poklicu? Tebe poznamo kot Odkloplenga Grega?

Gregor: »Glasba je moj hobi. V tem je velik del mojega srca. To rad delam in dajem naprej. Osebnost nisem karierist. Rad se učim novih stvari. Delam pa v oglaševalskem svetu. Trenutno (25. december) sem med dvema službama. Odhod iz prejšnjega podjetja je bil nekoliko boleč. Pogrešal sem odkrit pogovor. Ampak živim v skladu z božjo voljo, zato sem to hitro predelal in sprejel. Pripravljam se na novo službo. Delo poznam; vse ostalo je neznanka. Z menoj je zavest, da Bog poskrbi.

Hana: »Sem diplomirana inženirka grafične tehnologije. Zaposlena sem bila še v nosečnosti z Evelin, potem pa sem ostala doma, ker je bilo z Evelin veliko dela in pregledov. Sedaj imam nadomestilo za izgubljeni dohodek. Zelo sem morala spremeniti vizijo, ki sem jo imela, kako bo, ko bom diplomirala. Lansko leto sem delala pol leta v pisarni, ko sem vskočila kot pomoč, bolj prostovoljno. Tako smo doma izkusili, kako je, ko mame 4-6 ur ni doma. Vesela sem bila potrditve mojega dela, ki mi včasih doma manjka. Nenehno delaš, ampak vse je samo po sebi umevno. Tu sem pa videla rezultate svojega dela. Res pa so se doma večali kupi perila. 😊

Odkrivam svoje talente. Obiskovala sem tečaj za kozmetičarko. Mogoče bom v prihodnosti šla v to smer. Že mami je bila modna oblikovalka, oči pa tudi modna ikona. Malo pa še iščem, kje je meja med nečimrnostjo in lepoto, ki je del stvarstva. Odpira se tudi možnost, da s stranko vzpostavljam stik, preko katerega lahko pričujem o ljubezni Jezusa do nas.«

Kdaj ste prišli v Anin sklad?

Grega: »AS sem poznal že prej, saj sem bil nekajkrat v Šentjakobu na srečanjih. Ko pa sem imel svojo družino, nisem menil, da smo velika družina. V Kančevcih, kamor hodimo na srečanje družin, pa nas je brat Primož povabil v AS. In ko smo imeli 5 otrok, sem rekel, zakaj pa ne. Prej sem imel predstavo, da so v AS družine s 6 in več otroki. Spodbudil naju je tudi Boris Mlinar, ko nam je pripovedoval o svojih izkušnjah s srečanj družin AS.«

Hana: »Prednost druženja v AS, ko smo bili v Kančevcih na počitnicah, je predvsem izkušnja življenja v večjih družinah. Zelo smo si podobni. Lepo nam je bilo. Vsi otroci so si našli družbo. Zelo sem bila vesela, da je program za najstnike. Da imajo možnost svoje družbe, možnost odgovornosti in učenja iz napak. Spletli smo nove vezi, ki so za nas dragocene.«

Grega: »Letos je bilo bogato tudi srečanje z družinami glasbenikov, saj smo bile kar štiri takšne družine. Mene je to zelo nagovorilo. Nisem bil edini s kitaro. Razdelili smo si delo in uživali v skupnem povezovanju skupnosti pri slavljenju ali maši.«

Sodelujete v župniji. Kako?

Grega: »Župnija je naš drugi dom. Na Lavrico smo se preselili leta 2016 in uradno spadamo pod Rudnik, vendar je za našo Evelin neustrezen. Zato nas je potegnil Rakovnik. Tu je tudi mladinski center. Najprej smo hoteli spoznati župnijo, a so me hitro porabili in začel sem voditi ljudsko petje s kitaro. Za Hano je bilo nekoliko naporno, ker je morala prevzeti otroke. Pa sem kar z ambona povabil ljudi, da pogledajo še na najine otroke – in so sprejeli ter z veseljem pomagali. Najina investicija v vključevanje v župnijo so bile postne duhovne vaje za družine v Veržehu, ki jih je župnija organizirala. V času covid-19 smo imeli tudi e-kavico po

nedeljski maši na YouTube. Preko tega smo spoznali veliko župljanov. Sedaj seveda po sveti maši »kofetkamo« v živo. S Hano in še enim parom sva spodbudila družinsko katehezo in smo se podali na pot. Zelo se pozna misijon, ki je bil ob stoletnici posvetitve cerkve pred dvema letoma. Gradijo se mala občestva. Vsako občestvo pa je ob misijonu dalo zavezo, da se bodo povezovali z ostalimi občestvi in posamezniki. Hana je v ženski, jaz pa v moški skupini. Na razpolago pa sem, kadar se kje potrebuje glasbeno spremljavo. Vzpostavila se je skupina RIŽ – radi imamo župnijo. Vsake toliko časa se sestanemo, da uskladimo vse dogodke, ki so v župniji. Veliko je dejavnosti, kjer sodelujeva. Učim se reči tudi NE. A navadno se konča, zakaj pa ne.«

Hana: »Zelo me nagovarja misel iz evangelija, ko Jezus pravi: »Pojdite po vsem svetu in naredite vse za moje učence.« Ni rekel, naj se gibljemo v svojem mehurčku. Zato rada spodbujava tiste, ki so nekoliko oddaljeni.«

Jezus pa daje rast in množi naše talente, če le mi pokažemo svojo pripravljenost. Hvala Hana in Grega za vajino pripravljenost.

Pogovarjala se je Nadja Mehle

Svetel prizor božiča nenadoma prekrije vznemirjujoča senca smrtne grožnje, ki izvira iz nemirnega življenja Heroda, krutega in krvoločnega človeka, ki je zaradi svoje neusmiljenosti vzbujal strah, a bil prav zato globoko osamljen in obseden s strahom, da bi se ga strmoglavilo. Ko od treh modrih izve, da se je rodil »Judovski kralj« (prim. Mt 2,2), se počuti ogroženega v svoji moči in odredi poboj vseh dečkov Jezusove starosti. Bog v svojem kraljestvu uresničuje največji čudež v zgodovini, v katerem se izpolnjujejo vse starodavne obljube odrešenja, a Herod tega ne zmore videti, saj je zaslepljen s strahom pred izgubo prestola, svojega bogastva in privilegijev...

A prav ta trdota srca še bolj poudari vrednost prisotnosti in poslanstva Svete družine, ki je v despotskem in pohlepem svetu, ki ga predstavlja tiran, gnezdo in zibelka edinega možnega odgovora na odrešenje. To je odgovor Boga, ki se v popolni zastonjskosti daje ljudem brez zadržkov in brez zahtev. Dejanje Jožefa, ki poslušen Gospodovemu glasu odvede Nevesto in Otroka na varno, se tukaj pokaže v vsem svojem odrešenjskem pomenu.

Iz nagovora papeža Leona XIV. na praznik Svete družine (28. december 2025)

Tradicionalno romanje družin Aninega sklada na Brezje

V soboto, 26. julija 2025, na god svete Ane, smo se družine Aninega sklada zbrale na tradicionalnem romanju k Mariji Pomagaj na Brezjah. V duhu jubilejnega leta, ko smo verniki povabljeni biti romarji upanja, je bilo romanje priložnost za poglobitev vere, skupno molitev ter izročitev družin v Marijino varstvo in priprošnja pri Bogu za vse nas.

Začetek romanja je bila sveta maša, pri kateri smo se Bogu zahvalili za prejete darove ter prosili za blagoslov družin, zakoncev in otrok. Ob sklepu svete maše smo zapeli litanije Matere Božje, po izpovedi vere prejeli svetoletni odpustek in v procesiji stopili skozi sveta vrata.

Po končani sveti maši sta starše nagovorila misijonarja upanja zakonca Frece iz Maribora. Medtem so se otroci zunaj v sproščenem vzdušju igrali in družili.

Sledila sta druženje in skupna pogostitev pod velikim šotorom pred cerkvijo, kjer smo se romarji še bolj povezali v duhu skupnosti, hvaležnosti in upanja. Ob slovesu smo bili v bližnji sladoledarni obdarjeni še s kepico sladoleda, kar nam je prijetno zaokrožilo romarski dan.

Po zaključku romanja so se družine odpravile bodisi domov bodisi po svoje, nekateri še na ogled bližnjih znamenitosti. Vsi pa smo na naše domove v srcu ponesli hvaležnost ter veselje, da smo lahko tudi kot družine stopali po poti romarjev upanja.

Družina Vrtačnik

Romanje Aninega sklada na Brezje

Že tretje leto zapored smo se udeležili romanja Aninega sklada na Brezje. Letos je bilo še posebej milostno, saj je bilo svetoletno romanje prav na praznik svete Ane, zavetnice naše Ustanove. Za našo družino je to priložnost, da se vsaj enkrat na leto obiščemo Brezjansko Marijo in

nam zelo drage Šolske sestre svetega Frančiška Kristusa Kralja. Še posebej se dogodka veselijo najina štiri dekleta, saj lahko ponovno srečajo prijatelje, s katerimi so spletle prijateljske vezi na duhovno počitniškem tednu v Kančevcih.

Kot že vsa leta je bilo tudi letos zelo lepo poskrbljeno za naše družine, tako za duhovno kot telesno hrano. To so milostni trenutki, ko lahko starši poskrbimo za svojo dušo, medtem ko je prav lepo poskrbljeno za

Sreče ni mogoče kupiti: to je »dar«, ki ga delimo z drugimi. Sreča namreč nima nič skupnega s potrošnjo, temveč z odnosi, je v nagovoru med današnjo opoldansko molitvijo angelovega češčenja na vatikanskem Trgu sv. Petra pojasnil papež Leon XIV.

Jezusove blagre iz evangelija (Mt 5,1–12) je označil za »preizkusni kamen« sreče s krščanskega vidika, poročajo vatikanski mediji: »To so namreč luči, ki jih Gospod prižiga v somraku zgodovine in razodeva načrt odrešenja.« Blagri razkrivajo, kakšen je Bog, je pojasnil papež: »Kdor pričakuje, da bodo mogočnejši vedno gospodarji na zemlji, je presenečen nad Gospodovimi besedami. Kdor se navadi misliti, da sreča pripada bogatim, bi lahko verjel, da je Jezus sanjač.«

Leon XIV. pri angelusu: Sreče ni mogoče kupiti, spletna Družina, 1. 2. 2026

naše otroke. Tukaj bi se rada zahvalila vsem redovnicam, ki se vsako leto dajo na razpolago in poskrbijo za naše otroke, medtem ko se lahko starši posvetimo temam naših zakonskih odnosov ali vzgoje otrok.

Naše srečanje smo začeli s skupno sveto mašo, ki jo je daroval pater dr. Robert Bahčič OFM, rektor brezjanske bazilike. Po sveti maši smo romali v procesiji v baziliko s svetoletnim programom, kjer smo imeli molitev in prejeli svetoletni odpustek. Po sveti maši sta nam spregovorila misijonarja upanja zakonca Frece iz Maribora. Dotaknila sta se teme vzgoje otrok in molitve z otroki. V tem času je bil za otroke pripravljen poseben program, ki se ga najina dekleta vedno z veseljem udeležijo.

Po bogatem programu sta sledila kosilo in druženje. Vedno je lepo poklepetati z družinami, s katerimi delimo iste poglede in vrednote. Nikoli pa seveda ne manjka sladoleđ.

Vsako leto se vračamo domov z veliko hvaležnostjo v srcih: za vse prejete milosti pri naši Brezjanski Materi Mariji, za nesebično služenje naših redovnic in redovnikov našim družinam ter za vsa lepa in bogata srečanja, ki nas opogumijo na naši poti za naprej.

Družina Kolarič

Iskrena hvala za res lepo organizirano in blagoslovljeno sobotno romanje na Brezje.

Imeli smo se lepo; celotna družina se ga je udeležila in dobila blagoslov, kar nam največ pomeni. Hvala za dobre, ki so bile resnično dobre in dar od Boga, saj jih je bilo res veliko. Zelo dobro smo se najedli.

V spomin pošiljamo našo fotografijo.

Vse lepo in hvala.

Družina Lazar

MOLITEV ZA DRUŽINE

Sveti, Troedini Bog, ti si Ljubezen.
Slavimo te in hvalimo, ker si ustvaril družino,
da se tvoja ljubezen po njej uresničuje in razširja.
V času, ko se želi razvrednotiti družino,
materinstvo in očetovstvo, se milostno ozri na nas,
da bomo uresničevali tvoj načrt Ljubezni.
Prosimo te, da bi se kristjani z molitvijo,
zgledom in javno besedo
pogumno zavzeli za vrednote družine
ter jo posredovali našim mladim.
Naše družine, izročamo v varstvo
Božje Matere Marije, svetega Jožefa Delavca
in drugih zavetnikov družine.
Stvarnik družine, sprejmi naše prošnje in jih usliši.
Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

38

PRISTOPNA IZJAVA – PODPORA ŠTEVILČNEJŠIM DRUŽINAM Želim podpirati dejavnosti ANINEGA SKLADA

Ime in priimek _____

Naslov _____

Tel. št. _____ El. naslov _____

PRISPEVAL BOM

1 x 2 x 3 x ali letno (ustrezno označi)

Glede na vašo odločitev vam bomo pošiljali položnice mesečno, dvomesečno, trimesečno ali polletno. Možno je nakazati tudi enkratni prispevek brez pristopne izjave.

Vašo pripravljenost pomagati nam sporočite na naslov: anin.sklad@rkc.si ali po pošti: **Ustanova Anin sklad, Poljanska cesta 6, 1000 Ljubljana.**

Več: <https://www.zakonci.net/molitve/molitev-za-druzine-zakonca-starsa-otroke/>

Vir: www.zakonci.net/products/molitev-za-druzino/

USTANOVA ANIN SKLAD

Poljanska 6
P. P. 2031
1000 Ljubljana
Telefon: GSM 040 770 222
E-pošta: anin.sklad@rkc.si

VLOGA ZA VKLJUČITEV V USTANOVO ANIN SKLAD

Ali se vaša družina želi vključiti v veliko družino ustanove Anin sklad in odslej naprej dobivati vso pošto, s katero boste seznanjeni z vsemi možnostmi, ki jih imajo naše družine (pomladansko srečanje družin, počitnice v Kančevcih, družinski oratorij v Veržeju, skupno romanje na Brezje, razne duhovne vaje in druga druženja).

Vsaka družina nam ob vključitvi posreduje nekaj podatkov in nam poleg vloge pošlje:

- *fotokopijo vaše družinske knjižice (verjamem, da jo imate – tam so vsi podatki od staršev in otrok in to nam zelo koristi),*
- *vaše kontaktne podatke (naslov, telefon, e-naslov)*
- *in še kratko predstavitev vaše družine (služba, študij otrok itd.).*

Če bi morda vaša družina potrebovala tudi materialno pomoč, nam posredujete še

- *fotokopijo zadnje odločbe CSD o otroških dodatkih,*
- *mnenje župnika glede položaja vaše družine.*

Na podlagi poslanih podatkov bo uprava presodila, ali je vaša prošnja v skladu s statutom in pravilnikom o dodeljevanju pomoči.

S podpisom izjavljava, da želiva postati člana Ustanove Anin sklad.

Ustanovi dovoljujem zbiranje, obdelavo in uporabo mojih osebnih podatkov za potrebe delovanja ustanove, pri čemer je dolžna ravnati v skladu z določili Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1). Dovoljujem tudi javno objavljanje slikovnega, video in zvočnega materiala, ki prikazuje dejavnost ustanove in vsebuje moje posnetke.

Kraj in datum:

Ime in priimek: Podpis:

NAPOVEDNIK ZA LETO 2026

Sobota, 25. aprila 2026

Pomladansko srečanje družin
pri Salezijancih v Celju

**Od petka, 26. junija,
do srede, 1. julija 2026**

Duhovno počitniški teden družine
v Kančevcih

Sobota, 25. julija 2026

Romanje družin na Brezje

